

ζωή! ἐγὼ δὲν τὰ λυποῦμαι, ἔξυρεις! θὰ βάλω ἓνα γραμματίον εἰς ὄνομά σου ἔστην τράπεζα καὶ θὰ ἔχεις τὸ καπιταλάκι σου καὶ θὰ ἔμπορῃς ὕστερα νὰ πανδρευθῆς καὶ κανένα ὑπάλληλον ἀκόμη! ... ἔπειτα δὲ τί χρειάζονται τὰ λόγια! εἶπεν οὗτος κινῶν τὴν χεῖρα, γιὰ νὰ πιστεύσης πῶς δὲν λέγω ψεύματα, ἰδοῦ!

Καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά της ἱριδόχρουν τραπέζογραμμάτιον.

Ἡ Παλάσσα οὐδέποτε ἠσθάνθη ἑαυτὴν κάτοχον τοσούτου πλούτου.

— Φθάνουν τὰ χωράτῃ, Πλάτων Βασίλειεβιτς! συγκεχυμένως ἐπρόφερον αὐτὴ πιστεύουσα καὶ δὲν πιστεύουσα εἰς τὴν εὐτυχίαν της.

— Δὲν ἀστειεύομαι, Παλάσσα! μὲ ὕψος ἄκρας εἰλικρινείας ἐβεβαίουν οὗτος τὴν κορασίδα. Σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῆς τὸ τιποτένιο τοῦτο δῶρον. Διὰ τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν ἀναλαμβάνεις καμμίαν ὑποχρέωσιν. Θέλω μόνον νὰ πιστεύσης εἰς τὰ λόγια μου. Ἄν μοῦ πιστεύης καὶ μὲ βοηθήσης νὰ χωρίσω ἀπὸ τὴν Λιουδμήλα Σεργέεβνα, σοῦ ἐπαναλέγω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ γείνης δι' ἐμέ, ὅτι μοῦ ἦτον ἐκείνη ἂν ὅμως δὲν θέλεις νὰ πάρῃς τὴν θέσιν της, τότε εἰς κάθε περίπτωσιν, διὰ τὴν ἐκδούλευσίν σου θὰ σὲ ἀνταμείψω ὅσον οὐδὲ τὸ ἐφαντάσθης ποτέ.

— Καὶ εἰς τί τὴν ὑποπτεύεσθε τὴν Λιουδμήλα Σεργέεβνα; μετὰ δισταγμοῦ συνέσπασε τοὺς ὤμους ἡ Παλάσσα.

— Σοῦ εἶπα πλέον εἰς τί τὴν ὑποπτεύομαι.

— Καὶ πῶς τὸ νομίζετε ἔτσι;

— Ἰδοῦ πως...

Καὶ ὁ Βελτίστσεφ διηλθεν ἐκ νέου τὸ δωμάτιον σπογγίζων τὸ μέτωπον.

— Θὰ ἰδῆς μοναχὴ σου ἂν ἔχω δίκαιον ἄλλὰ εἶπέ μου εἰλικρινῶς. Ἐνθυμεῖσαι ὅταν ἐγὼ πρὶν ἀποθάνει ὁ ἐξαδελφός μου ἤμην τὴν τελευταίαν φορὰν εἰς τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας; Ὡς γνωρίζεις, ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον δὲν ἐπῆγα ἐκεῖ...

— Αὐτὸ τὸ ἐνθυμοῦμαι, συνῆνεσεν ἡ Παλάσσα. Τότε εἶχατε κοιμηθῆ ἑπάνω ἔς τὸν καναπέ.

— Μάλιστα, σωστά, ἀγαπητῆ μου!... ἀλλὰ τώρα εἶπέ μου, ἦλθε κανένας ἀφοῦ ἐγὼ ἔφυγα κ' ὕστερα;

— Καλ' αὐτόνε λοιπὸν ζηλεῦτε; φαιδρῶς ἐγέλασεν ἡ κορασίς ἦτον, μάλιστα, ἀλλὰ ἄδικα!... Μὰ τὸν θεόν, ἄδικα!... ἦτον ὁ ἄνδρας της ποῦ ἦλθε...

— Ὁ ἄνδρας της; ριγῆσας ὄλος ἠγέρθη ὁ Βελτίστσεφ. «Εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε σύμφωνοι μεταξὺ των;», ἐσκέφθη ἔντρομος καὶ τεταραγμένος οὗτος. «ἀλλὰ τότε πρὸς τί ἡ ἀπαίτησις διαζυγίου;»

— Κ' ἐκείνη τὸν ἐδέχθη; ἠρώτησεν οὗτος τὴν κορασίδα.

— Πῶς νὰ μὴ τὸν δεχθῆ, ἀφοῦ ἔμπεθε διὰ τῆς βίας!... ἀλλὰ ὀλίγη ὦρα ὠμίλησαν μαζί, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἐμάλωσαν, διότι ἐκεῖνος, ὅταν ἔφυγε, ἦτον τόσο θυμωμένος, ποῦ ἀπὸ τὸ θυμὸ του ἐχτύπησε τὴν πόρτα.

— Λὲς τὴν ἀλήθεια, Παλάσσα;

— Ἔτσι νὰ δῶ καλό! εἰλικρινῶς καὶ ἀψευδῶς ἐπεβεβαίωσεν ἡ θεραπαινίς.

«Ὡστε τὸ ἔργον δὲν συνετελέσθη μετ' αὐτοῦ», διελογίσθη ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς.

— Εἶπες λοιπὸν πῶς ἔφυγε γρήγορα;

— Πολὺ γλήγορα μάλιστα! εἶχε ἔλθῃ μόλις ἐφύγατε καὶ δὲν ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά.

— Καὶ ἀφοῦ ἔφυγεν ἐκεῖνος, τί ἔκαμεν ὕστερα ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα;

— Ὑστερα... ὕστερα ἐπρόσταξε νὰ μὴ δεχθῶ κανένα καὶ μάλιστα οὔτε σὰς τὸν Ἰδιον καὶ γιὰ κάμποσιν ὦρα ἐκάθητο μέσα στὸν κοιτῶνά της μόνη καὶ μοναχὴ της, κλειδωμένη μάλιστα μὲ τὸ κλειδί. Ἄν θέλετε, τοῦτο μοῦ φάνηκε παραῆξο, γιὰτὶ νᾶνε μοναχὴ καὶ νὰ κλειδωθῆ, γιὰτὶ αὐτὸ ποτέ της δὲν τῶκαμε.

— Ὑστερα; ἐδοκίμασεν ὁ Βελτίστσεφ, οὔτινος ἡ καρδιά ἔπαλλεν ὑπὸ παραχθῆς ἀμφιβολίας καὶ ἐλπίδος.

— Ὑστερα μὲ διέταξε νὰ προσκαλέσω ἓνα ἀμάξι, καὶ ἐπῆγε κάπου...

— Ποιὰν ὦρα ἔγινε τοῦτο;

— Νομίζω κατὰ τὰς δώδεκα.

Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη εἰς διαλογισμούς τινας. Ἀνεμνήσθη ἤδη ὅτι τὴν χθὲς ἐσπέραν, ὅταν ἐπέτυχεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τῆς Εἰρήνης καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁ θαλαμηπόλος του τῷ ἀνέφερον ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ἀφίκετο ἡ κ. Κόροβοφ, ἀλλὰ χθὲς δὲν εἶχε δώσει τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὴν εἰδησιν ταύτην, κατὰ τὴν παροῦσαν ὅμως στιγμὴν τοῦτο ἐλάμβανε σπουδαιότητά τινα.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:
Τ Ο Ο Β Ο Υ Ζ Ι Ο Ν
Διήγημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ
VICTORIFN SARDOU

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ἐφθασαν εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων, ἣτις θεωρεῖται ὡς τὸ προπύλαιον τῆς Λαμπρᾶς. Κατὰ τὰ νενομισμένα, καθ' ὅλην τὴν μακροχρόνιον περιόδον τῆς Τεσσαρακοστῆς δις μόνον ἐπιτρέπεται ἡ ἰχθυοφαγία ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὅταν δὲν συμπέσῃ μετὰ τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος. Πάσας τὰς διατάξεις ταύτας τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε οὐσιώδεις εἴτε μὴ, φυλάττουσιν ἀπαραβάτως οἱ Χριστιανοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἄλλων χωρῶν, παραλαβόντες παρὰ τῶν πατέρων αὐτῶν. Ἐκ τῶν ποταμῶν ἀλιεύοντες κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἰχθύος κομίζουσιν ἐντός κο-

φίνων ἀπὸ ἀποστάσεως 12—15 ὥρῶν καὶ πωλοῦσιν ἀνὰ πάσας τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία, ἔνθα ὑπάρχουσι Χριστιανοί. Πατροπαράδοτον δ' ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ἔθος, καθ' ὃ καὶ ὁ πτωχὸς καὶ ὁ πλούσιος ὀφείλει νὰ ἰφθυοφαγῆσιν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας· τρώγουσι δὲ παστὸὺς ἰχθύς ἐν ἀνάγκῃ, ὁσάκις δὲν εὐρεθῶσι νεποί, διότι πολλάκις οἱ πρὸς ἀλιεῖαν αὐτῶν μεταβαίνοντες, Χριστιανοὶ καὶ Τοῦρκοι, ἀποκλείονται ὑπὸ τῶν χιόνων ἐπὶ ἰκανὰς ἡμέρας καὶ τότε καταφεύγουσιν εἰς τὰ πηλοσὶχώρα τουρκικὰ χωρία καὶ φιλοξενοῦνται θερμότατα ὑπὸ τῶν Τοῦρκων, οἵτινες ἔχουσιν ἀδιαφιλονίκητον ἀρετὴν τὴν τῆς φιλοξενίας, ἢ εἰσερχόμενοι εἰς παρόχθιον νερόμυλον, ἔνθα φιλοξενεῖ αὐτοὺς ὁ μωλωθρὸς, ψήνων ὑπὸ τὴν θερμὴν τέφραν τῆς ἐστίας αὐτοῦ τὸν ἀναγκαιοῦντα ἄρτον χωρὶς μαργά, κατὰ τὸ ἄρτι εἰσαχθὲν ἐν Ἀθήναις σύστημα τοῦ ἀρτοποιοῦ κ. Σπ. Σίμου. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀνατολῆς, φυσικώτερον βίον ζῶντες, γινώσκουσι πολλὰ πράγματα πρὸ τῆς ἐφευρέσεως, ἀνακαλύψεως ἢ ἐφαρμογῆς αὐτῶν ὑπὸ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν...

Μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Βατίων ἀρχονται αἱ συγκινητικώταται ἀκολουθίαι τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Ἑβδομάδος. Ὅσον καὶ ἂν ἀπεμακρύνθημεν καὶ ὀσμῆραι ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τῆς ἀφελούς παραδόσεως τῶν πατέρων ἡμῶν, ὅσον καὶ ἀντερῶμεθα εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς «Ἑβραίας» τοῦ Ἀλεβὺ ἢ τοῦ «Ριγολέττου», τῆς «Αἰδᾶς» τοῦ Βέρδη ἢ τῶν «Οὐγενότων» τοῦ Μάγερβέρ ἢ τοῦ «Φάουστ» τοῦ Γκουνώ κτλ., ἐν τούτοις, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀσυγκρίτως ἀνωτέραν συγκίνησιν αἰσθανόμεθα οἱ πάντες ἐν τῇ ἀκρόασει τῶν Νυμφίων, καὶ μάλιστα ὁσάκις ψάλλωνται καλῶς. Τοῦτο εἶναι σαφέστατον τεκμήριον τοῦ ὅτι, εἰ καὶ ζῶμεν τὸν ἐπιτηδευτὸν βίον, ἐν τούτοις εὐχαρίστως, ἂν ἠδυνάμεθα, θὰ ἀντηλλάσσομεν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ φυσικώτερου, τοῦ ἀφελεστεροῦ, τοῦ γλυκυτέρου βίου τῶν πατέρων ἡμῶν. Ἄν δὲ διὰ πάντα Χριστιανὸν αἱ ἡμέραι τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος ἦναι συγκινητικαὶ καὶ γλυκεῖαι, ἀλλὰ διὰ τοὺς Μικρασιάτας Ἑλληνας παρέχουσιν ὄλος ἰδιαίτερον θὲλγητρον. Ἡμεῖς, ζῶντες ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, δὲν δυνάμεθα νὰ νηστεύωμεν τὸ μακρότατον ἀληθῶς χρονικὸν διάστημα τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς· τούτου δ' ἕνεκα ὀλίγον συγκινοῦμεθα ἀπὸ τὰ κόκκινα αὐτὰ τοῦ Πάσχα καὶ ἀπὸ τὸ κρέας· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐκείνους τοὺς διανύσαντας ἐν αὐστηρᾷ ἀποχῇ πάντων τὴν Τεσσαρακοστὴν, εἶναι πανήγυρις πανηγύρεως, εἶναι ἀληθὴς λαμπρὰ ἢ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμέρα. Ἡ πρώτη ἐβδομάς τῶν Νηστειῶν ἤρχετο διὰ τριημέρου νηστείας καὶ ἐνδελεχοῦς προσευχῆς, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ πᾶσαι δι' ἡμερησίας, καὶ πάλιν διὰ τριημέρου ἢ τελευταία, ἡ Μεγάλη. Οὕτω ἡ ψυχὴ, καθαρθεῖσα ἀπὸ τῶν ῥύπων αὐτῆς, ἐγίνετο ἀξία τῆς ἀγίας Κοινωνίας, καὶ τὸ σῶμα ἠμείβετο ἀνταξίως

των δοκιμασιῶν καὶ τῶν στερήσεων αὐ-
τοῦ διὰ τῆς ἀνατολῆς τῆς χαρμῶν
λαμπρῆς.

* *

Ἐπίτηδες ἐξέτεινα τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ
θέματος τούτου, ἵνα δεῖξω ὅτι οἱ Μικρα-
σιαῖται Ἕλληνες εἶναι ἀληθεῖς Χριστιαν-
οὶ, ζῶντες μόνον διὰ τῆς θρησκείας καὶ
τῆς συνειδήσεως. Ὁ εἰς τὴν θρησκείαν σε-
βασμὸς παρ' αὐτοῖς εἶναι ὡς ἐπὶ τῶν ἀπο-
στολικῶν χρόνων. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα
τῆς Τεσσαρακοστῆς αἱ μητέρες ἀφηγοῦν-
ται διάφορα συγκινητικὰ κεφάλαια τῆς
Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ
ἐμβάλλουσιν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ἐγ-
καίρως διὰ καταλλήλου τρόπου τὸν φό-
βον τοῦ Θεοῦ, τὴν εἰς τὴν μέλλουσαν
ζωὴν ἀκράδαντον πίστιν, τὴν αἰώνιον τι-
μωρίαν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ τὴν αἰώνιον
ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν. Ἰδίως αἱ περὶ
τῆς Κολάσεως εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλη-
νοπαίδων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐγκολαπτό-
μεναι ἰδέαι εἶναι φοβεραὶ· αἱ εἰκόνες τοῦ
Ταρτάρου βαθύτατα ἐγγαράσσονται ἐν τῇ
φαντασίᾳ αὐτῶν διὰ διηγήσεων τρομε-
ρῶν, ὑπὸ τὴν διψαλέαν θρυαλλίδα τοῦ δι'
ἐλαίου ἢ λινελαίου τρεφομένου λύχνου,
ἐμποιουσῶν εἰς τὴν μήπω δεόντως ἀνε-
πτυγμένην φαντασίαν αὐτῶν φρίκην το-
σαύτην, ὥστε καὶ μετὰ πολλῶν ἐτῶν πά-
ροδον καὶ μετὰ ἀνάπτυξιν, καὶ ἐπιστημο-
νικὴν ἔτι, δὲν ἐξαλείφονται, ἀλλὰ παρα-
κολουθοῦσιν αὐτοὺς καὶ μέχρι τοῦ χειλοῦς
τοῦ τάφου. Αἱ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀναμέ-
νουσαι τιμωρίαι ἐν τῇ Κολάσει παρίσταν-
ται διὰ τῆς εἰκονικωτάτης καὶ πλήρους
ἀλλοκώτων παραστάσεων τουρκικῆς γλώσ-
σης τοσοῦτον φρικαλέαι, ὥστε πολὺ πρὸ
τῆς ἐκτελέσεως κακούργου ἢ πλημμελοῦς
τινος πράξεως κεῖται παρὰ τοῖς Μικρα-
σιαῖταις Χριστιανοῖς ἢ τῆς Κολάσεως σκέ-
ψις, ἣτις καὶ συγκρατεῖ τὰς τυχόν ἀγρίας
ὀρμὰς τοῦ Μικρασιάτου Ἑλληνοῦ. Καὶ
διὰ τοῦτο ἐκ τῶν ἀπειροπληθῶν ἐγκλη-
ματιῶν, τῶν πληρούντων τὰς ὑπερμεγέ-
θεις καὶ κολοσσιαίας τὴν χωρητικότητα
φυλακᾶς καὶ εἰρκτὰς τῆς Τουρκικῆς Αὐτο-
κρατορίας, σπανιώτατα θὰ συναντήσῃ ὁ
παρατηρητὴς μορφήν κακούργου, ἀνήκου-
σαν εἰς Ἑλληνα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅς-
τις, ὑπὸ τὸ δέος τῆς ἰδίας θρησκείας καὶ
τῆς δι' αὐτὸν καὶ μόνον ἐφαρμοζομένης
αὐστηρότητος τοῦ Σιερῆ (ιεροῦ Κώδικος)
ἐπιτηχῶς, δὲν τολμᾷ οὐχὶ νὰ διαπράξῃ,
ἀλλὰ μηδὲ νὰ σκεφθῇ κακὸν τι κατ' ἄλλου.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΙΩΑΚΥΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΟΝ . . . ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Α'

Τὸ γῆρας... τίς ὑπομένει ἀγογγύστως ;
Καὶ μετὰ ποίας μελαγχολίας, ὅταν ὑ-
περῶμεν τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας
μας, μετρῶμεν τὰ ἔτη μας ; Εἴτε ἀνὴρ
εἴτε γυνή, εἴτε ἰσχυρὸς, εἴτε καλλονὴ εἶ-

νέ τις, ὅ,τι παρέρχεται τὸν καταλυτῆ-
καὶ ὅμως ἡ παρούσα ὥρα εἶνε ἀκόμη ἢ
καλλητέρα, διότι αὐτοῦ θὰ ἦνε ἀρ-
γότερα...

Ταῦτα διεννοεῖτο ἐν τῇ μικρᾷ ἐπαρχια-
κῇ αἰθούσῃ τῆς, μετὰ τὰ πτωχικὰ καὶ πε-
παλαιωμένα ἔπιπλα, ἐκείνη, τῆς ὁποίας
ἄλλοτε λέγουσι δὲν ὑπῆρχεν ἐφάμιλλος,
ἢ ὠραία κυρία Λαμέτου.

Ἐγεννήθη ἐν Χάβρη, ἐκεῖ ἔζησεν, ἐκεῖ
ἔζη καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐτῆς ὡς παιδίου
Ξανθοῦ καὶ χαριέντος, ὡς νεάνιδος ἐξό-
χου καὶ ὑπερηφάνου, ὡς νέας γυναικὸς
αἰφνιδίως μεταβληθείσης ὀλίγον εἰς σκυ-
θρωπὴν, κατεῖχον ὅλους ἐν τῇ πολυτύρβῳ
ταύτῃ πόλει, ἣτις καθαιρεται ὑπὸ τοῦ
σφοδροῦ ἀνέμου τοῦ πνέοντος ἀπὸ τῶν ἀ-
τελευτήτων θαλασσῶν, ἣτις βαυκαλιζε-
ται ὑπὸ τοῦ ἀτελευτήτου θορύβου καὶ
ἀπολυμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἄλατος καὶ τοῦ
ἰωδίου τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀναθυμιά-
σεων τοῦ κατραμιῦ, τῶν προερχομένων
ἀπὸ τῶν μεγάλων πλοίων. Βίος μονότονος
ἀναμφιβόλως, τοῦ ὁποίου ἐκάστη ἡμέρα
εἶνε πάντῃ ὁμοία τῇ ἄλλῃ, καὶ ὅμως
μυστηριώδης καὶ δραματικὸς· διότι εἰς
πᾶσαν ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν ὑπάρχουσι
σκοτεινὰ σημεῖα.

Ἦτο τεσσαρακοντοῦτις. Φεῦ ! Πόσα
ἔτη εἶχον διαρρέουσι !

Αἰφνιδίως, ὡσεὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἡ-
νοίγῃ ἡ θύρα καὶ ἡ Ἐρριέττα, ἡ θυγάτηρ
τῆς, ἐφάνη φωνάζουσα εὐθύμως :

— Μαμαῖ ! Μαμαῖ ! ὅλα εἶνε ἔτοιμα :
καὶ τὸ κυανοῦν καὶ τὸ ἐρυθρὸν δωμάτιον
καὶ ἡ Βρετανία ἀνηγγέλη ὅτι ἐφάνη.

Ἐπισθεν αὐτῆς εἰσήρχετο ὁ παχὺς σύ-
ζυγός τῆς, ὁ ἀγαθὸς κύριος Λαμέτος, με-
τηλεσκόπιον ὑπὸ μάλῃς.

— Νά τους ! Νά τους ! Ἐφώναζε καὶ
τὰ μέγιστα συγκεκινημένος, ἤνοιγε τὸ
παράθυρον, ἐξῆγε τὸ τηλεσκόπιον καὶ δι-
ηύθυνεν αὐτὸ πρὸς τὸ πέλαγος.

Τὸ ὑπερωκεάνειον πλοῖον ἡ Βρετανία,
μετὰ τὰς καπνοδόχους τὰς καπνίζούσας,
διηυθύνετο κατ' εὐθείαν εἰς Χάβρη, σχη-
ματίζον ἐκατέρωθεν ἀφρώδες περιθώριον.

— Νά τους.

Ὁ Λαμέτος ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν
του μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦτο
ὠχρὰ, σοβαρὰ, ἀλλ' ἐμειδία καὶ αὐτὴ, με-
βλέμμα ἀτενὲς πρὸς τὸ πλοῖον· τότε πο-
νηρῶς κλίνας ἐπ' αὐτήν, ἐψιθύρισε χα-
μηλοφώνως :

— Λουίζα, νά τος ! . . .

Τότε αὐτὴ ἀνήγειρε τοὺς ὄμους καὶ
τῷ ἔκλεισε τὸ στόμα διὰ τῆς λεπτῆς καὶ
λευκῆς χειρὸς τῆς, ἣν αὐτὸς ἔδακνε γε-
λῶν διὰ τῶν χονδρῶν χειλέων του.

Ἡ Ἐρριέττα ἔκρουσε τὰς χεῖράς τῆς,
ἐπευφημοῦσα τὴν ζωὴν, τὴν λαμπρὰν θά-
λασσαν, τοὺς νέους φίλους τῆς, οἵτινες
ἤρχοντο ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ κό-
σμου.

— Πηγαίνω, εἶπεν ὁ Λαμέτος. Θέλω
νὰ τοὺς ἐναγκαλισθῶ κατὰ τὴν ἀποβίβα-
σίν των.

Καὶ ἐξῆλθε τρέχων, βυθίσας τὸν πῆλον
αὐτοῦ εἰς τὴν κεφαλὴν του.

Β'

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἔμειναν μό-
ναι. Ἡ Ἐρριέττα, κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ πα-
ραθύρου, ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος
προσεκτικῶς τὴν βραδείαν καὶ μεγαλο-
πρεπῆ ἐξέλιξιν τοῦ πλοίου διὰ τῶν κατα-
πραῦνθέντων κυμάτων ἢ Λουίζα ὀπισθεν
αὐτῆς βυθισθεῖσα ἐκ νέου εἰς συνήθη αὐ-
τῆς ὄνειροπόλησιν παρετήρει ἤδη λεπτο-
μερῶς τὴν θυγάτερα τῆς.

Ἐν αὐτῇ ἐνέβλεπεν ἀκριβῆ τὴν εἰκόνα
τῆς νεότητός τῆς, ὅτε ἦτο δεκαοκταετής·
τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ αὐτὸ βλέμμα,
τὸ αὐτὸ σῶμα, τὴν αὐτὴν ὑπερήφανον
ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν τύχην. Τοιαύτη
ἦτο καὶ αὐτὴ . . . ἄλλοτε. Ναι, τοιαύτη
ἦτο, ὅτε συνεζεύχθη τὸν Ἰωάννην Λαμέ-
τον . . . διότι ἦτο πλούσιος καὶ καλός·
πρὸ πάντων, διότι οἱ γονεῖς τῆς ἐπεθύ-
μουν τὸν γάμον αὐτόν. Ἐὰν ἤκουε μόνον
τὴν καρδίαν τῆς θὰ ἐξέλεγε τὸν ἄλλον,
τὸν Ἰάκωβον . . . τὸν Ἰάκωβον Κορδιέρον,
ἢ ἄλλως τὸν φίλον τοῦ Ἰωάννου, ὅστις
τὴν παραμονὴν τῶν γάμων τῆς ἀνεχώ-
ρησε διὰ τὴν Ἀμερικὴν, χωρὶς νὰ τὸ εἶπῃ
εἰς οὐδένα, διότι τὴν ἠγάπα, καὶ αὐτὴ
τὸν ἔκλαυσε καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκπλή-
ξεων καὶ τῆς χαρᾶς τῆς νέας αὐτῆς ζωῆς,
ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν
ἐπαύριον τῶν γάμων τῆς.

Βραδύτερον, μετὰ δέκα ἔτη, τὰ ὡμο-
λόγησεν ὅλα εἰς τὸν σύζυγόν τῆς. Δὲν
εἶχε κανένα λόγον νὰ τὰ ἀποκρύψῃ.

— Ναι, ἔλεγεν αὐτός, ἀναμφιβόλως ὁ
Ἰάκωβος εἶνε ὠραῖος νέος, γενναῖα καρ-
διά· ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαποῦν· τὸν ἠγάπων
καὶ ἐγώ ! Καὶ ἔφυγεν ὑπερηφάνως ὁ
δυστυχῆς, μοὶ ἠρνήθη ὅ,τι τῷ προσέφερα . . .
Τώρα ἐνοῶ διατί. Πολὺ καλὰ, Λουίζα,
αὐτὸ εἶνε παλαιὸν ὄνειρον, πάντοτε ἦσο
καλὴ. Ἄς ἐναγκαλισθῶμεν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπανάηχετῳ μετὰ εἰκοσιν
ἔτη, ἀποκτήσας περιουσίαν ἐκ τύχης, εἰς
λίαν μεμακρυσμένης χάρας, μετὰ κίνδυνον
τῆς ζωῆς του, καὶ μεθ' ἐνός υἱοῦ, οὐτινος
ἡ μήτηρ εἶχεν ἀποθάνει ἐκεῖ μακρὰν. Καὶ
ὁ υἱὸς αὐτὸς ἦτο τῆς αὐτῆς ἡλικίας με-
τὴν Ἐρριέτταν κατ' ὀλίγους μόνον μῆνας
μεγαλείτερος.

Καὶ διὰ τοῦτο ἦσαν ἔτοιμα τὸ ἐρυθρὸν
καὶ τὸ κυανοῦν δωμάτιον, εἶχαν ἀνοιγῆ
εἰς τὸν ἥλιον, εἶχαν κοσμηθῆ δι' ἀνθέων.

Τοὺς περιέμενον τοὺς εὐλογημένους αὐ-
τοὺς ξένους, τοὺς ἐπανερχομένους αὐτοὺς
φίλους τῆς νεότητος, τὸν Ἰάκωβον αὐ-
τόν, ὅστις δὲν ἦτο πλέον ἐπιφοβός, διε-
νοεῖτο ὁ Λαμέτος, καὶ τὸν Ροβέρτον αὐ-
τόν, ὅστις ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὀριστικὴν
θέσιν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ τραπέζῃ.

Καὶ δι' αὐτὸ ἡ Λουίζα ἦτο σκυθρωπὴ
καὶ ἠσθάνετο βαρύνον ἐπὶ τῶν ὤμων αὐ-
τῆς, τῶν διατηρούντων τὴν παλαιὰν αὐ-
τῶν λεπτότητα, τὸ βάρος τῶν παρελθόν-
των ἐτῶν.

Γ'

Ἡ παιδικὴ ἡλικία ἔχει τοὺς ἔρωτάς τῆς
καὶ τὰ μίση τῆς τὰς ἐμπαθεῖς τῆς ἀφο-